

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 870/2016
31.08.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.К., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару - Судска јединица у Тутину II-9К бр. 1011/12 од 14.08.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 286/16 од 16.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.08.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару - Судска јединица у Тутину II-9К бр. 1011/12 од 14.08.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 286/16 од 16.05.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару - Судска јединица у Тутину II-9К бр. 1011/12 од 14.08.2015. године, окривљени Н.К. оглашен је кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени не плати изречену новчану казну у одређеном року одлучено је да ће се иста заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да плати паушал у износу од 5.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка у износу од 46.905,50 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 286/16 од 16.05.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Пазару и бранилаца окривљеног, а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару - Судска јединица у Тугину II-9К бр. 1011/12 од 14.08.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 286/16 од 16.05.2016. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Н.К., адв. М.М., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с'предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или пак да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.К., адв. М.М., у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, је неоснован, док је исти захтев у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП уз образложење да у радњама окривљеног за које је оглашен кривим нема елемената бића кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, јер суд у изреци није навео да се у конкретном случају ради о законито стеченим приходима, а што представља битан елемент кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, па с'тога дело за које се окривљени гони није кривично дело.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а из следећих разлога:

Наиме, кривично дело пореска утаја из чл. 229. став 1. КЗ чини онај ко у намери да потпуно или делимично избегне плаћање пореза, доприноса или других прописаних дажбина, даје лажне податке о законито стеченим приходима, о предметима или другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери, у случају обавезне пријаве, не пријави законито стечен приход, односно предмете или друге чињенице које су од утицаја на

утврђивање оваквих обавеза, или ко у истој намери на други начин прикрива податке који се односе на утврђивање наведених обавеза.

Ставом 2. истог члана 229. Кривичног законика прописано је да ће се учинилац кривичног дела пореска утаја казнити затвором од једне до осам година и новчаном казном ако износ обавезе из става 1. члана 229. КЗ чије се плаћање избегава прелази 1.500.000,00 динара.

Дакле, кривично дело пореска утаја из члана 229. КЗ, има три алтернативно постављене радње извршења, од којих је једна непријављивање законито стечених прихода, односно предмета или других чињеница, који су од утицаја на обавезу плаћања пореза, доприноса или дажбина.

Према изреци правноснажне пресуде окривљени Н.К. је као власник и одговорно лице у привредном друштву „Б. е. т.“ ДОО из Н.П., у намери да делимично избегне плаћање пореза на додату вредност у периоду од 01.01. до 31.05.2011. године, извршио промет добара разним физичким лицима без веродостојне документације у укупној вредности од 18.570.591,10 динара, без обрачуна пореза на додату вредност а затим Пореској управи - Филијали у Новом Пазару приликом подношења пореске пријаве пореза на додатну вредност за исти временски период није исказао обавезу на име пореза на додату вредност па је тако избегао да обрачуна и плати порез на додату вредност у износу од 3.342.688,30 динара, а затим у истом временском периоду у намери да делимично избегне плаћање пореза по одбитку наплаћени новац од продатих добара у укупном износу од 21.913.179,50 динара са порезом на додату вредност није уплатио на текући рачун привредног друштва „Б. е. т.“ ДОО из Н.П., већ је исти новац задржао за сопствене потребе и на тако остварена новчана средства није обрачунао и платио порез на приход капитала у износу од 2.434.773,30 динара и на тај начин ускратио средства буџету Републике Србије по основу пореза на додату вредност и пореза на приход од капитала у укупном износу од 5.777.461,60 динара.

Према томе, из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да окривљени у инкриминисаном периоду, у својству власника и одговорног лица у предузећу „Б. е. т.“ ДОО из Н.П., у намери да делимично избегне плаћање пореза на доходак грађана, није пријавио законито стечени приход обзиром да је предузеће „Б. е. т.“ ДОО из Н.П. у спорном периоду било регистровано у Агенцији за привредне регистре, као предузеће за производњу других одевних предмета и прибора, што значи да се ради о законитој делатности обвезника плаћања пореза. У конкретном случају циљ промета добара (продаје залиха привредног друштва) непознатим физичким лицима, без веродостојне документације, дакле, без евидентирања у пословним књигама је непријављивање законито стеченог прихода, а намера, избегавање плаћања пореза за период и у износима као у изреци правноснажне пресуде.

С`тога Врховни касациони суд оценивши да је суд утврдио да је окривљени Н.К. у намери да делимично избегне порез на додату вредност извршио промет добара разним физичким лицима, али није пријавио законито стечени приход који је од утицаја на утврђивање оваквих обавеза а износ обавезе чије се избегавање плаћа прелази 1.500.000,00 динара односно тачно 5.777.461,60 динара, закључује да су у радњама окривљеног стечена сва субјективна и објективна обележја кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, због којег је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе предметног кривичног дела, оцењени су као неосновани, те је Врховни касациони суд захтев браниоца у делу у којем се правноснажне пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, одбио као неоснован, на основу члана 491. став 1. ЗКП.

У преосталом делу, захтев браниоца окривљеног је недозвољен, а из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачке 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3) и 4) ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачке 2) и 3) ЗКП, због којих повреда подношење захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено окривљеном и његовом браниоцу а из којих разлога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у том делу одбацио као недозвољен на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са изложених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.